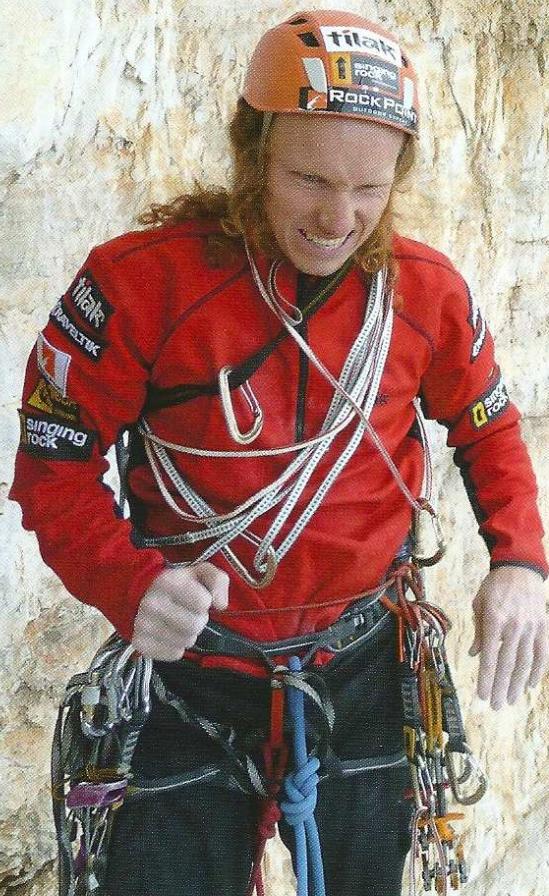

VOLNÝ PŘELEZ „ERECTISSIMY“

NA CIMA GRANDE V DOLOMITECH

očima
spolupachatele

Zlý muž rozmráz

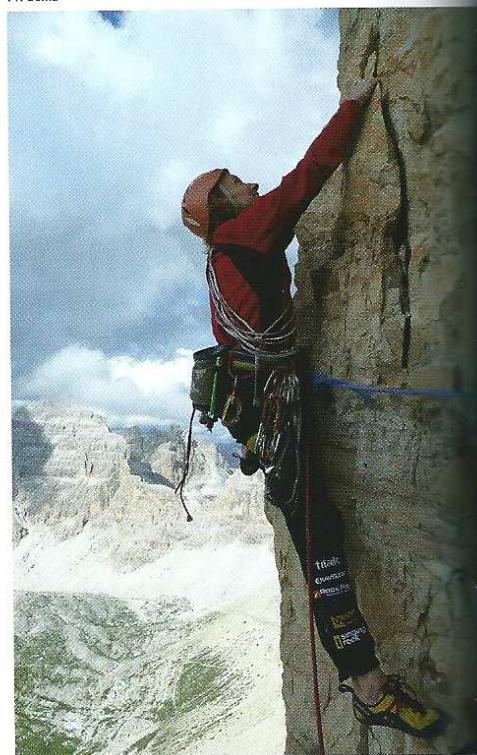
„Erectissima“ má přibližně 550 převážně převislých metrů, rozdelených do 17 délek. Dojmy z prvovýstupu jsme popisali již vloni. Vrátit se do cesty a lézt všechny délky volně nepovažuji vždy za ten nejtěžší bod programu. U letních skalních cest jde spíše o jakési logické vyústění celého procesu, který často začíná vymýšlením linie někde u piva nad fotografií. S odstupem jednoho roku mi některé délky přišly těžší než vloni, jiné zase lehčí. Ona totiž v tom místy lámavém terénu a při rozličných podmínkách ve stěně je sportovní klasifikace lehce proměnlivá. Některé délky jsem volně lezl poprvé. Taky mne překvapilo, jak pěknou linku se nám podařilo udělat. Dále jsem si trochu opravil svůj názor, že se jedná o „sportovní“ cestu v horách, akorát s delšími odlezy. Nýť je tam sice dost, ale zakládat se taky musí umět. Sada friendů, vklíněnců a abaláků je užitečnou (a místy nezbytnou) součástí výbavy. Subjektivně bych řekl, že jde asi o těžší výstup,

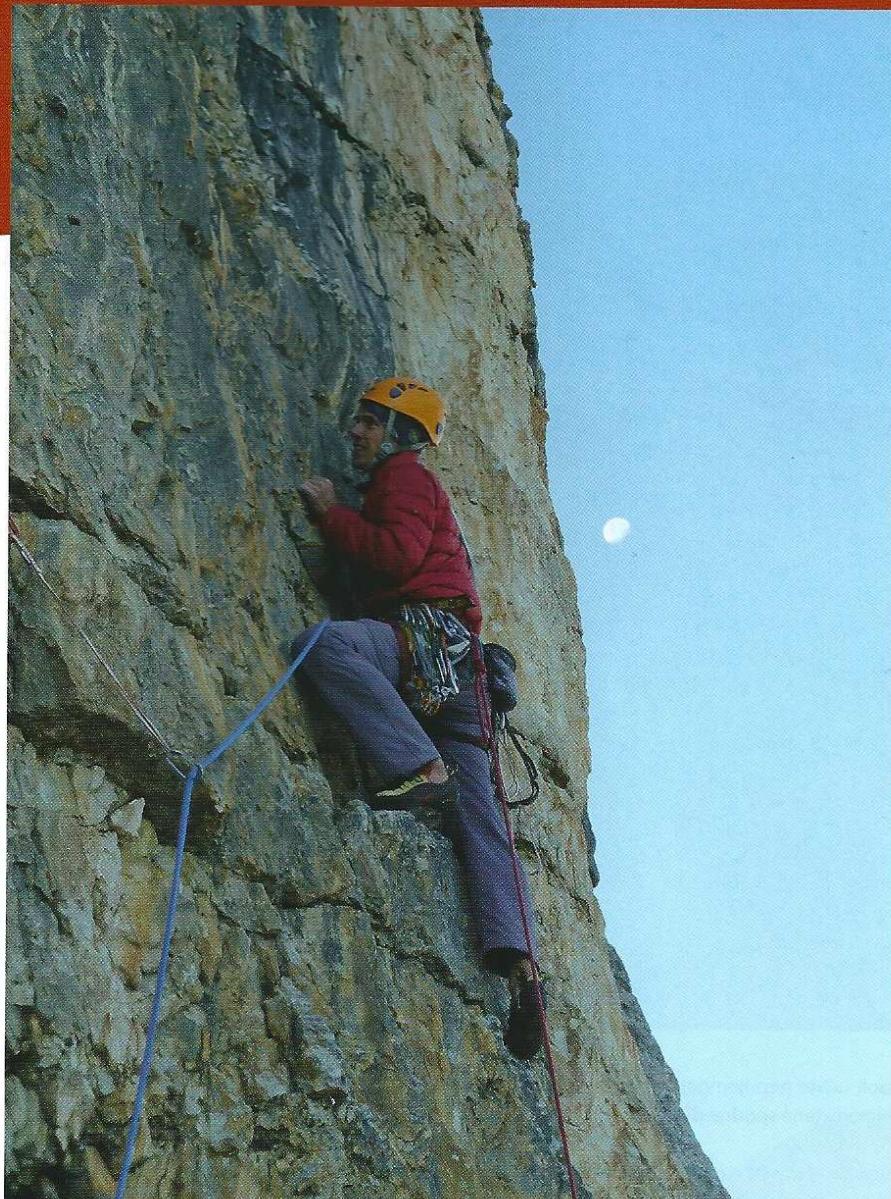
než jakým je cesta na památku Camillo-ta Pellessiera, která má přibližně stejně těžkou klíčovou délku, ale ještě jednu nebo dvě další jen o malinko lehčí. Avšak povinné lezení je kolem šestého stupně, zatímco v „Erectissimě“ tak do 9- a často se pohybuje v sedmém stupni. Délka je v „Erectissimě“ nepoměrně víc a místo pro zakládání vlastního jištění také. Linie myslím aspiruje na nejtěžší volnou cestu na Cima Grande.

Protože jsem se tentokrát vrátil na místo činu bez někdejších spolupachatelů, zajímal mě přirozeně názor někoho, kdo má od této záležitosti odstup. Proto bych namísto sebe rád nechal hovořit svého spolezce, který při našem kontinuálním přelezu měl to „štěstí“, že mohl tahat několik vypečených délek, včetně té nejtěžší. V té mu mimo chodem při prvním pokusu upadlo tělo asi o dvanáct metrů níž a mě otloukl o štand. Nechme ale promluvit samotného aktéra, Mira Peťa.

Před dvěma lety jsme se „zakousli“ do převislé stěny Cima Grande s cílem udělat prvovýstup. Loni jsme cestu dokončili a přelezli všechny těžké délky volně (RP, PP). Letos jsem se do stěny vrátil s horolezcem pocházejícím z „kraje pod Tatrami“ a vlastnícím podivuhodné jména, u něhož lze jen obtížně rozlišit křestní jméno od příjmení. A cestu jsme přelezli – v jednom záťahu s jedním bivakem volně (tj. OS, RP, PP).

11. délka

Miro Peťo

Miro leze přibližně třináct let, od roku 2007 je členem slovenského reprezentačního družstva. V létě se věnuje lezení, v zimě extrémnímu lyžování. Nejraději leze v domácích Tatrách a v tajných sektořech Demänovské doliny.

K jeho těžkým sportovním přelezům na skalách patří „Les Brutales“ (10+ PP, Demänovská dolina), „Súľovica Direkt“ (10- PP, Demänovská dolina, první volný přelez dlouholetého projektu), „Špekačka“ (10-/10 PP, Demänovská dolina), „Pilierčok“ (10-/10 PP, Tupá skala), „Pokánie teroristiek“ (10- PP, Jelenec) a mnoho dalších cest hodnocených okolo 10- (nejen na Slovensku, ale například i v Ceuse, Adlitzgrabene atd.).

Mezi své povedené výstupy v horách řadí kromě „Erectissimi“ také „VO2max“ (9 OS, Mlynárik, výstup oceněný Bronzovou karabinou SHS James), morálovou linii „Šokuj opicu“ (8+/9- OS, Lomnický štít), „PP variant“ (9+ PP, V. Lom-

nická veža), „Amazóniu vertikál“ (9 PP, Jastrabka), „Metallicu“ (9+ PP, Mnich), „Arkádu“ (9 PP, V. Lomnická veža, první volný přelez originální linií cesty), „Dirketu Pravej veže“ Ostry (9-/9 PP, pravděpodobně druhý volný přelez), „Poľské strechy“ (9- PP, Volia veža, první volný přelez) a další.

Za své nejlepší sjezdy považuje prvejčzd východní stěny Sunnmorslau-parlaegdy (Norsko), sjezd SZ stěny Lille Venjetinden (Norsko, třetí opakování), prvejčzd S stěny Rollsbottskorky (Norsko) a sjezd z vrcholu Aiguille Verte přes Couturier Couloir (Francie). Z těch domácích, tatranských, si nejvíce cení sjezd Západnej Volej štrbině přes Gronského lávku k Czarnemu Stawu, sjezd Lomnického štítu přes Medené lávky k Brnčálce a sjezd S steny Štrbského štítu.

V lezení jej podporují SHS James, HK Jasna Liptovský Mikuláš, sportrys.sk web: (<http://climber.skialpfest.sk>)

- WWW.SALTIC.CZ
- WWW.OPRAVALEZECEK.CZ
- E-mail:saltic@saltic.cz
- TEL.: +420 577 210 639

Cestu by som odporučil všetkým ľuďom, ktorí sa neboja mať ní pár metrov pod nohami

Stoupa (Stp): Miro, byla to tvoje první cesta na Tre Cime. Jak se ti lezení v této klasické dolomitské oblasti líbilo? Vrátiš se sem ještě na nejakou cestičku?

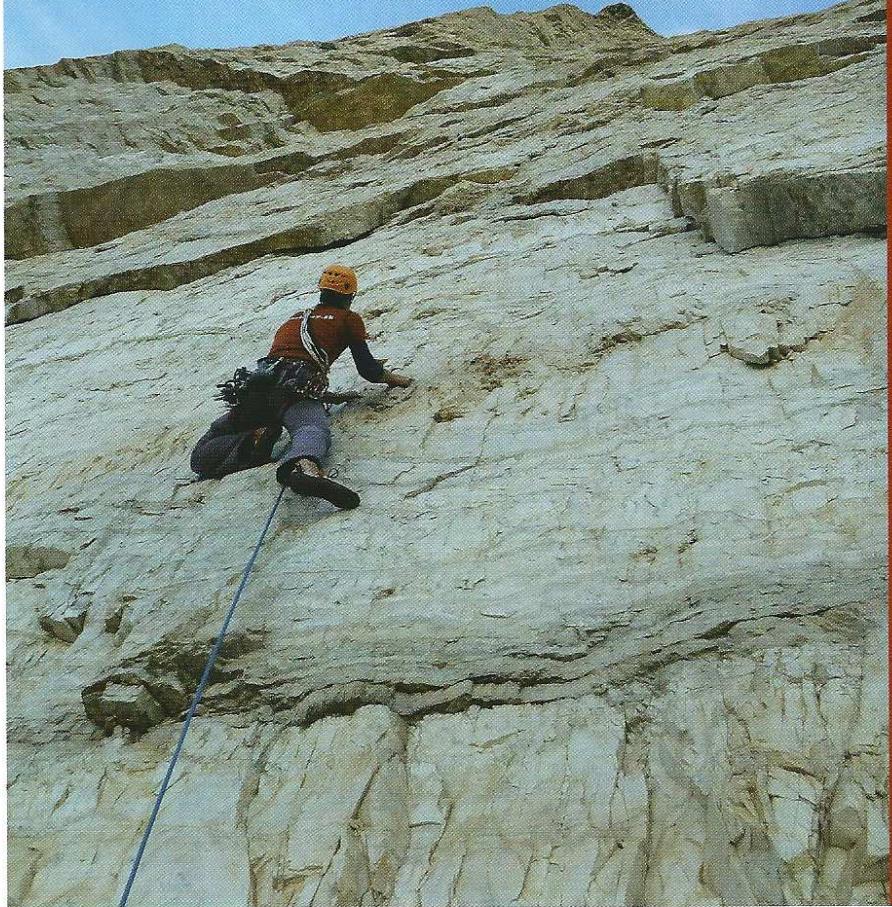
MP: Lezenie na Tre Cime ma veľmi milo prekvapilo. Dlhé cesty v kolmiciach a miernych previsoch po relatívne dobrých chytoch sú pre mňa určite príjemnejšou lezeckou zábavou než opatrné balansovanie v položených rajbasových platniach, kde prípadný pád môže byť pri troche smoly spojený aj s miernou redukciami chrupu (pozn. Stp. – Miro veľmi dobре ví, o čom mluví!). Kolmé a mierne previslé pasáže v spodnej časti severnej steny Cima Grande som si vychutnával bez strachu, že pri páde skončím s nejakou vážnejšou ujmom na zdraví. Takisto ma potešilo, že sa tu často lezie po lištách, na ktoré som zvyknutý z domáčich skál v Demänovskej doline, ktoré sú známe lezením po mikrozmrádach, kde to bez zaľomenia na háčik v žiadnej ceste ďaleko nepustí. Možno aj preto sa mi zdali malé lišty v klúčových flekoch „Erectissimy“ ako celkom dobré chyty, na ktorých som nemal problém zabrat, keď bolo treba. Pri lezení na Cima Grande ma tiež fascinovala expozícia a pocit voľnosti prameniaci zo vzduchu pod nohami. Robiť dynamické prešahy so zadkom luftovaným tri sto metrov nad zemou je jednoducho nádhera! A či sa na Tre Cime ešte niekedy vrátim? Samozrejme!

Stp: Jak se ti líbilo volné lezení „Erectissimy“? Nešetři chváhou, ale ani to nepřeháněj...

MP: „Erectissima“ je po všetkých stránkach pekná a rozmanitá cesta. Človek si tam užije všetko, od technického navazovania bočákov, spodákov a stiskov v kolmých platniach, cez silové dynamické kroky po dobrých chytoch v previslejších dĺžkach, až po opatrné zakladačkové kútky a platne v hornnej polovici cesty. Asi najviac ma však zaujala super lajna, ktorou ste cestu natiahli, a tiež to, ako pekne ste cestu vyčistili od voľných šutrov. Pravdopovediac si neviem dosť dobre predstaviť, koľko práce ste s tým museli mať, hoci ôsma dĺžka s názvom Vertical Works dáva tušiť, že robity okolo čistenia cesty bolo zrejme vyše hlavy. Každopádne, výsledok stojí za všetku tú drinu, takže vďaka za super cestu!

Stp: Prekvapil tě výstup něčím?

MP: V ten deň, keď sme dávali ostrý pokus, ma trochu (resp. veľmi) zaskočila vlhkosť skal v spodných dĺžkach cesty. V klúčovej druhej dĺžke to cez noc dokonca zvlhil až tak, že nebolo vidieť ani čiarky z maglaju, ktorými sme si označili chyty počas predchádzajúceho dňa, kedy sme si v super podmienkach boli omrkniť prvých päť dĺžok cesty. Z toho dôvodu ma klúčová dĺžka dosť vytrápila a na slizkých chytoch a stupoch som v nej musel zarvať na max. To mi hned zrásna culo veľa sile, kvôli čomu mi potom v ďalších dĺžkach natekal až podozrivo rýchlo. Okrem toho ma prekvapila aj horná polovica cesty, kde som si myslie, že to už bude len utekačka, no nakoniec boli posledné zakladačkové dĺžky „docela alpinismus“ s nejasným smerom a miestami rozbitou vlhkou skalou (psychicky

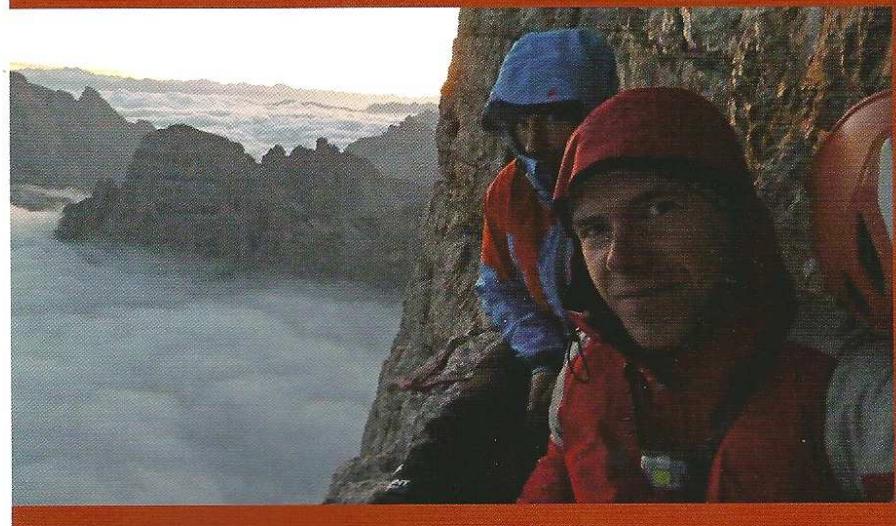
Miro v kľúčovej dĺžke

boli určite nepríjemnejšie než fyzicky náročné, ale odistené spodné dĺžky).

Stp: Co si myslíš o obtížnosti celé cesty i klasifikacií jednotlivých dĺžek?

MP: „Erectissima“ je ako celok náročná, vzhľadom na koncentráciu tažkých dĺžok (jedna dĺžka cca 10- a päť dĺžok okolo 9. stupňa), z ktorých posledná je vysoko v desiatej dĺžke. Ako som však už spomíнал, zadarmo nie sú ani horné dĺžky, v ktorých sme sa unavení museli stále plne sústrediť, pretože prípadný pád v niektoré z nich by mohol mať nepríjemnejšie následky než pád

v niekorej z odistených spodných dĺžok. Klasifikácia jednotlivých dĺžok približne sedí (plus-mínus nejaké to znamienko pri niektorých dĺžkach, čo však môže byť dosť subjektívne a tiež závislé od podmienok, v akých sa cesta lezie). Čo sa týka klúčovej dĺžky, tá sa mi hodnotí veľmi tažko, pretože som ju prelezol v zlých podmienkach (slizké chyty a stupňy) a v každom treťom kroku som mysel, že už-už letím dole. Pri poslednom postupovom istení som bol dokonca taký vybandaskovaný, že som ho radšej necvakal a záverečný bouldrík som za mohutného ručania prelezol na totálnej hranici pádu.

Bano rančeku pama vystala

Stp: Kam bys cestu zařadil mezi svými dalšími volnými výstupy v horách z hlediska celkových lezeckých obtíží?

MP: „Erectissimu“ považujem za najťažšiu cestu v horách, ktorú som doposiaľ liezol.

Stp: Komu bys cestu doporučil a komu bys ji nedoporučil?

MP: Cestu by som odporučil všetkým ľuďom, ktorí v horách radi lezú dlhšie náročné cesty, v ľahkých flekoch sa neboja mať nit párov metrov pod nohami a v ľahších „alpinistickejších“ dĺžkach si vedia na prilepšenie založiť aj nejaký ten frendík alebo čok. Neodporučil by som ju tým lezcom, ktorí nespŕňajú aspoň jednu z vyššie uvedených vlastností.

Stp: Bivakovali jsme napůl neplánovaně a bez bivakovacích pomůcek. Jak se ti takový bivak líbil? Usnul jsi vůbec? Já jsem, myslím, na chvíli zabral.

MP: Veru, ty si si tam nadránom celkom pochrapkával, až mi to bolo divné. Ja som driemal asi len polhodinku, potom mi nejako začalo ťaťať od nôh smerom nahor, lebo som si zabudol zobrať hrubé ponožky. Ani tie moje ultraľahké maratónky na nohách zrovna veľmi nekúrili, takže som zvyšok noci predrkotal vo falošnej nádeji na hrejivé lúče slnka, ktoré ráno svietilo všade okolo len nie na nás. Ale tie výhľady pri východe slnka boli úžasné a nakoniec som bol rád, že sme zabivakovali.

Stp: V zimě moc nelezeš a venuješ se extrémnímu lyžování. Sjel bys „Erectissimu“ na ly-

žich? Jaké sněhové podmínky by byly optimální?

MP: Ked' ma raz omrzí život, tak to možno skúsim. Zatiaľ mi však pud sebažachovy ešte stále funguje, hoci mnohí ľudia o tom trochu pochybujú, keď vidia niektoré skixtrémy, do ktorých sa v zime púštam. Ale to by bolo na dlhú debatu. Každopádne, prvý voľný pád „Erectissimu“ s radostou prenehám niekomu inému...

Stp: Děkuji za tvé dojmy a názory i za dobré společné polezení.

Redakční PS: Mirovi se v Dolomitech zalíbilo a vydal se tam obratem ještě jednou. Přidáváme kopii z e-mailové komunikace, která druhý výjezd stručně shrnuje:

„...samořejme Tre Cime – moja nova lezecka laska. Liezol som s Palom Rajcanom, s ktorym sme chceli v nedelu skusit meraný OS cesty „Phantom der Zinnen“ (9+). Na OS nas nakoniec pustili vsetky dlzky okrem klucovej jedenastej, ktorá je na onsajt dost tazka (v previse sa dynamicky presahuje zo zlych chytov za hranu, ktorá zabera len v jednom mieste a ked to miesto nie je označene maglajzom, tazko je ho presne traftit). Klucova dlzka Fantoma vysla na Pala, ktorý tam drbol v poslednom tazkom kroku (spominany skok za hranu), ja som potom siel skusit na flash, ale tiez som drbol v tej istej pasazi, lebo Palov krokosled nohami mi tam vobec nesedel (Pal je trochu nizsi nez ja). Druhym pokusom sme vsak dlzku dali relativne v pohode PP a frcali dalej hore uz lahsimi dlzkami. Cela cesta nam trvala necelych 11 hodin. Urcite je ta cesta lahsia

nez „Erectissima“ (celkovou narocnostou ako aj samotnou klucovou dlzkou – klucova dlzka Fantoma je o zhruba pol stupna az stupen lahsia nez klucova dlzka „Erectissimus“, mne ta dlzka prisla asi cca taka tazka ako 5. dlzka „Erectissimus“). Zostup by sme boli byvali stihli este za svetla, keby sme nemuseli ratovat 72rocneho nemeckeho dedka s babkou a ich 13rocnym vnucikom, ktori sa boli prejst na Cima Grande, ale casovo to neodhadli a na zostupe ich chytila tma. Celovky samozrejme nemali, tak sme ich s Palom potom doprevadzali az dole na chodnik.“

Na druhý den sme vstali trochu neskor. Boli sme dost unaveni, takze nas plan ist nieco tazsie na Cimu Ovest sme s vidinou chladneho bivaku radsej zavrhli a radsej sme si poobede isli zaliezt na juznu stenu Tofany, kde sme za 4 hodky onsajtli 10dlzkou cestu „Via good bye 1999“ (9-). Dalsi den pocko vyzeralo neisto, od rana sa prevalovali sede mraky, navyse sme boli uz riadne unaveni z predchadzajúcich dvoch dni, a tak Palo navhol narychlo vybehnut skvostnu 11dlzkou sportovku „Via Ottovolante“ (8+) na Mur Occidentale. Palo to uz liezol, takze nechal tahanie celej cesty na mna. Zadarilo sa na OS, co som sa celkom cudoval, lebo rano pred lezenim som sa citil totalne rozbity. Nakoniec sme teda behom troch dni naliezli dokopy 38 dlzok (vsetky z nich, okrem dvoch dlzok v Ottovolante, boli tazsie ako 6+ a vsetky okrem klucovej vo Fantomovi sme dali OS). Celkom super lezenicko! Dolomity sa mi zacinaju pacit, cim dalej, tym viac...“

text | Stoupa

foto | archiv autora

Foto: Jiří Souček / 2010

WWW.ROCKEMPIRE.CZ

**ROCK®
EMPIRE**
v prodejní síti
HUDY
SPORT

